

Keturioliktas skyrius

Iki pasimatymo Paryžiuje

– Iki pasimatymo Paryžiuje! – taip atsisveikino skulptorius su teta Elena ir dvynukais Henriu ir Henriete, kai tie įsėdo į pašto autobusą. – Aš jus greit aplankysiu!

– Iki pasimatymo Paryžiuje, – pasakė Henris ir Henrietė Tinai. – Tu juk tikrai atvažiuosi?

– Atvažiuosiu, – patvirtino mergaitė.

Tū tū tū!

Tina ilgai mojo pašto autobusui.

– Aš mielai su jais važiuočiau, – pareiškė Lorencas. –

O tu, *pittore*?

Marijas liūdnokai linktelėjo. Mat jis netikėjo, kad pats kada nors galės nuvažiuoti į Paryžių.

Bet kai po kelių savaičių skulptorius laiške iš Prancūzijos sostinės paklausė: „Marijau, kada tu pagaliau atvažiuosi?“, jaunoji Rozina pakartojo jo klausimą:

– Taip, kada gi tu važiuosi?

Marijas nepatikėjo savo ausimis.

– Ką sakai? – paklausė jis sutrikęs.

– Aš rimtai sakau, tau reikėtų nuvažiuoti į Paryžių, – atsakė jam žmona.

– Miela Rozina, – pasakė Marijas, – visos mūsų namo sienos nukabinėtos mano paveikslais. O kas nupirko bent vieną? Ir dabar aš turiu važiuoti net į Paryžių?

– Taip, turi, – laikėsi savo žmona. – Kiekvienam dailininkui reikia pabūti Paryžiuje.

Jeigu jaunoji Rozina ką įsikaldavo į galvą, tai taip ir būdavo.

– Ar tavo Marijas iš tiesų važiuoja į Paryžių, Rozina? – vis rūpėjo juodajai Sarai.

Ir Rozina atsakydavo:

– O kam gi jis auginasi barzdą?

Juk skulptorius Lorencas buvo pasakęs: „Dailininkui Paryžiuje reikia barzdos ir katės!“

– Gal man pasiimti kokį katiną iš tavo motinos? – vieną dieną paklausė Marijas.

– Taip, nueikit su Tina pas noną ir apsižiūrėkit. Galbūt ji duos tau kokį vieną savo numylėtinį. Paryžiuje

žmonės labai išpaikę dėl kačių. Ir, atrodo, jas pačias taip pat labai paikina, – kalbėjo jaunoji Rozina.

O senoji Rozina taip pasakė:

– Išsirink iš mano kačių gražiausią, Marijau. Bet pažadėk, kad iš Paryžiaus man irgi parveši katę. Kiek girdėjau, ten turėtų būti labai puikių.

Marijas linktelėjo. Jis negalėjo apsispręsti, ką geriau imti – linksmąjį Tigrą ar rudaplaukį Ticianą. Bet Tina staiga pareiškė:

– Jeigu nori, tėtė, tai aš tau dovanuju savo katiną Kasperą.

Nona išsigando, o tėtė paprieštaravo:

– Nejau tu rimtai kalbi, Tina? Ne, aš negaliu jo imti.

Galbūt Tiną toks atsakymas pradžiugino, bet ji vis tiek laikėsi savo:

– Jeigu nenori imti dovanų, tai aš tau savo katiną Kasperą paskolinu. Tegu jis bus su tavim Paryžiuje, kol tu ten būsi.

Močiutė pritariamai linktelėjo galva:

– O gal ir neblogai, Marijau! Vežkis katiną Kasperą. Koks dailininkas Paryžiuje turės savo dirbtuvėje toki gražuolį kaip Tinos Kasperas!

Taip Marijas, dailininkas iš Bioto, išvažiavo su katinu Kasperu į Paryžių. Tenai juos perone pasitiko skulptorius Lorenčas.

– Marijau! Bičiuli!

– Lorencai!

– Ak, Marijau! – šūktelėjo skulptorius. – Aš tave vos pažinau. Kokia barzda! Tu puikiai atrodai. Teta Elena norėjo atvažiuoti į stoį. Ir Henris su Henriete. Bet vaikams reikėjo į mokyklą. O madam Elena turi tiek darbo namie.

– Štai čia mano katinas Kasperas, – pasakė Marijas ir davė draugui pasižiūrėti per pintinės plyšį. – Tai yra Tinos katinas. Jai buvo sunku su juo skirtis.

Valandėlę jie ginčijosi, kam nešti lagaminus.

– Duok man bent vieną, – prašė Marijas.

– Du geriau nešti, jie padeda išlaikyti pusiausvyrą, – tvirtino skulptorius.

Per tuos ginčus jie visai pamiršo pintinę su katinu. Ir jau galiuką paėjo, kai Marijas staiga sušuko:

– O dangau, kur mano katinas!

Jis greitai sugrįžo jo pasiimti ir ateityje nusprendė labiau saugoti Tinos Kasperą.

Kai jie jau stovėjo priešais stotį, Lorencas paklausė:
– Kuo mes važiuosim, automobiliu, autobusu ar metro?
Marijas sutrikęs šypsojosi.
– Ak, – tarė skulptorius, – tu juk tik ką atvažiavai į
Paryžių, ir tau čia viskas nauja. Be to, tu gerokai pavar-

gęs, ar ne, seni? Tad klausyk, automobilis – tai taksi, jų čia daugybė. Autobusas sustoja tenai, už kampo. O jei važiuosim metro, tai reikia nulipti į rūsį.

– Kur? – paklausė Marijas.

– Į rūsį, sakau. Metro yra požeminis traukinys. Po žeme jo bėgiai išsiraizgę po visą Paryžių, – aiškino skulptorius. – Metro važiuoti pigiausia. Bet su tokiais sunkiais lagaminais... ir tu po ilgos kelionės pavargęs... tad važiuojam taksi!

– Ne, ne, – nesutiko Marijas. – Važiuojam geriau metro.

– Mūsų namai Monparnase. Iš čia galim nuvažiuoti iki tenai be persėdimo.

– Taigi, – tarė Marijas, – važiuojam metro.

– Ei, taksi! – šūktelėjo Lorencas.

Ir suprask tu kad nori tą skulptorių! Jis įstūmė pavargusį dailininką į automobilį, padavė jam pintinę su katinu ir pasakė:

– Tavo lagaminai tokie sunkūs, lyg Rozina juos būtų prikrovusi plytų.